

РЕШЕНИЕ

№ 108

София, 21 август 2018 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВЕН КАСАЦИОНЕН СЪД на Република България, трето наказателно отделение, в открито съдебно заседание на тридесет и първи май две хиляди и осемнадесета година, в състав :

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ДАНИЕЛА АТАНАСОВА
ЧЛЕНОВЕ: ЛАДА ПАУНОВА
КРАСИМИРА МЕДАРОВА

при секретаря Илияна Петкова
и в присъствието на прокурора Ивайло Симов
като изслуша докладваното от съдия Даниела Атанасова наказателно дело
№ 422/2018 г., за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по касационни жалби, подадени от подсъдимата Й. Г. и от адвокат Б. Б., защитник на подсъдимия Г. Г. срещу въззивно решение №20 от 30.01.2018г., постановено по внохд № 481/17г. по описа на Апелативен съд - Варна.

В жалбата на подсъдимата Г. се релевират всички касационни основание по чл.348, ал.1 от НПК. Твърди се, че при постановяване на въззивното решение са допуснати съществени процесуални нарушения, нарушения на материалния закон и явна несправедливост на наказанието. Прави се искане за намаляване размера на наложеното наказание лишаване от свобода с приложението на чл.55 от НК и отлагане на изпълнението му, както и на наказанието глоба.

В жалбата на адв.Б., в качеството му на защитник на подсъдимия Г. Г., се правят оплаквания по всички касационни основания. Оплакванията са за допуснати съществени процесуални нарушения и нарушения на материалния закон, довели и до явна несправедливост на наказанието.

В съдебното заседание пред касационната инстанция, представителят на ВКП изразява становище за неоснователност и на двете жалби. Намира, че указанията, дадени от касационната инстанция с второто отменително решение във връзка с определяне наказанията на подсъдимите са изпълнени. Счита, че не е нарушена забраната “*reformatio in pejus*” както и, че не са налице основания за уважаване искането на касаторите за приложението на чл.55 от НК и намаляване размера на наложените наказания, тъй като същите са определи съобразно указанията на ВКС, справедливо са отмерени и са съответни за постигане целите по чл.36 от НК.

Адвокат Б., защитник на подсъдимия Г. поддържа касационната жалба на доверителя си и моли за уважаването ѝ по изложените в нея съображения. Пледира за изменение на въззивното решение в насока намаляване размера на наложеното наказание и приложение на чл.66 от НК.

Адвокат Д., защитник на подсъдимата Й. Г. поддържа касационната жалба на доверителката си по изложените в нея и допълнението съображения. Моли за уважаване на жалбата и постановяване на законосъобразен и справедлив акт.

Адвокат Ж., защитник на подсъдимата Н. В.-М., предвид липсата на подадена от тях жалба, единствено заявява, че жалбите на останалите страни са основателни.

Подсъдимата М. се присъединява към становището на защитника си.

Подсъдимите Г. Г. и Й. Г., редовно призовани, не се явяват.

Върховният касационен съд, след като обсъди доводите на страните и в пределите на правомощията си по чл.347, ал.1 от НПК, намери следното:

С присъда № 102 от 04.11.2015г., постановена по нохд №1270/15г., Окръжен съд – Варна е признал подсъдимия Г. Н. Г. за виновен в това, че за периода от началото на м.октомври 2014г. до 18.11.2014г. в областите Добрич и Варна, при условията на продължавано престъпление, в съучастие като помагач със съизвършителите длъжностни лица Й. Г. и Н. В. – М., е поискал дар в размер на 34 000лева и приел дар

в размер на 23 500 лева, големи размери, от осем различни земеделски производители, които не му се следват, за да не бъдат изготвени по отношение на всеки един от тях на докладни записки до директора на Дирекция "Технически инспекторат" към Държавен фонд "Земеделие", в които да се отразят констатирани нарушения - изгаряне на запалени стърнища от полски култури, като подкупът е извършен чрез изнудване посредством злоупотреба със служебно положение, тъй като всеки един от земеделските производители е бил заплашен, че ако не предаде поисканата сума ще се предприемат действия по изготвянето на докладната записка, и ще се предизвика извършване на цялостна проверка на обработваните от бенефициента площи, с което ще се намалят полагащите им се субсидии за 2014г., като е възможно и лишаването им от субсидии за следващите три години, поради което и на основание чл.302, т.2 и 4 б."а", вр. чл.301, ал.1, пр.1 и 2, вр. чл.26, ал.1, вр. чл.20, ал.4 от НК и чл.54 от НК, му е наложен наказанието лишаване от свобода за срок от четири години и шест месеца, което на основание чл.58а, ал.1 от НК редуцира с една трета на три години и глоба в размер на четири хиляди лева.

На основание чл.66 от НК изпълнението на наказанието лишаване от свобода е било отложено за срок от пет години.

На основание чл.37, ал.1, т. 6 и т.7 от НК, съдът е наложил на подсъдимия и наказания - лишаване от право да заема длъжност в сферата на държавната и общинска администрация за срок от три години и лишаване от право да упражнява дейност, свързана с материална отговорност за срок от три години.

На основание чл.304 от НПК подсъдимия е оправдан по обвинението да е получил дар за разликата между 34 000 лв. и 23 500 лв.

Подсъдимият Г.Г. е бил признат за виновен и в това, че за периода от началото на м.октомври 2014г. до 17.11.2014г., в област Добрич, при условията на продължавано престъпление, е възбудил и поддържал заблуждение у Г. Г., И. Й., И. И. и Х. Х., че е длъжностно лице в Държавен фонд "Земеделие" и може да предотврати намаляването на полагащата им се субсидия, следващо се от установеното изгаряне на стърнища, в резултат на което им причинил имотна вреда в общ размер на 11 500 лева, поради което и на основание чл.210, ал.1, т.1, вр. чл.209, ал.1, вр. чл.26, ал.1 от НК и чл.54 от НК му е определил наказание лишаване от свобода за срок от три години, което на основание чл.58а, ал. 1 от НК е редуцирал с една трета и му е наложил наказание лишаване от свобода за срок от две години, изпълнението на което е отложи с изпитателен срок от четири години.

На основание чл.23 от НК съдът е определил едно общо и най-тежко измежду горните наказания, а именно лишаване от свобода за срок от три години, изпълнението на което е отложено за срок от пет години. Към това наказание са присъединени следните наказания: глоба в размер на 4 000лева; лишаване от право да заема длъжност в сферата на държавната и общинска администрация за срок от три години и лишаване от право да упражнява дейност, свързана с материална отговорност за срок от три години.

Със същата присъда подсъдимата Й. П. Г. е била призната за виновна в това, че за периода от началото на м.октомври 2014г. до 18.11.2014г. в областите Добрич и Варна, при условията на продължавано престъпление, в съучастие със съизвършителя Н.В. – М. и Г. Г. - помагач, е поискала дар в размер на 36 300лева и приела дар в размер на 24 300лева, които не ѝ се следват, големи размери, от десет различни земеделски производители, за да не бъдат изготвени по отношение на всеки един от тях на докладни записки до директора на Дирекция “Технически инспекторат” към Държавен фонд “Земеделие”, в които да се отразят констатирани нарушения - изгаряне на запалени стърнища от полски култури, като подкупът е извършен чрез изнудване посредством злоупотреба със служебно положение, тъй като всеки един от земеделските производители е бил заплашен, че ако не предаде поисканата сума ще се предприемат действия по изготвянето на докладната записка, и ще се предизвика извършване на цялостна проверка на обработваните от бенефициента площи, с което ще се намалят полагащите им се субсидии за 2014г., като е възможно и лишаването им от субсидии за следващите три години, поради което и на основание чл.302, т.2 и 4 б.”а”, вр. чл.301, ал.1, пр.1 и 2, вр. чл.26, ал.1, вр. чл.20, ал.2 от НК и чл.54 от НК, са ѝ били наложени наказание лишаване от свобода за срок от четири години, което на основание чл.58а, ал.1 от НК е редуцирано с една трета на две години и осем месеца и наказание глоба в размер на три хиляди лева.

На основание чл.66 от НК изпълнението на наказанието лишаване от свобода е отложено за срок от пет години.

На основание чл.37, ал.1, т. 6 и т.7 от НК, съдът е наложил на подсъдимата Г. и наказания - лишаване от право да заема длъжност в сферата на държавната и общинска администрация за срок от три години и лишаване от право да упражнява дейност, свързана с материална отговорност за срок от три години.

На основание чл.304 от НПК подсъдимата е била оправдана по обвинението да е приела дар за разликата от между 36 300лв. и 24 300лв.

Подсъдимата Н. Д. В. – М. е била призната за виновна в това, че за периода от началото на м.октомври 2014г. до 18.11.2014г. в областите Добрич и Варна, при условията на продължавано престъпление, в съучастие със съизвършителя Й. Г. и Г. Г. –помагач, е поискала дар в размер на 24 800лева и приела дар в размер на 23 300лева, големи размери, които не ѝ се следват, от седем различни земеделски производители, за да не бъдат изготвени докладни записки до директора на Дирекция “Технически инспекторат” към Държавен фонд “Земеделие”, в които да се отразят констатираните нарушения - изгаряне на запалени стърнища от полски култури, и подкупът е извършен чрез изнудване посредством злоупотреба със служебно положение, че ако не предадат поисканите суми ще се предприемат действия по изготвянето на докладната записка, и ще се предизвика извършване на цялостна проверка на обработваните от бенефициента площи, с което ще се намалят полагащите им се субсидии за 2014г., като е възможно и лишаването им от субсидии за следващите три години, поради което и на основание чл.302, т.2 и 4 б.”а”, вр. чл.301, ал.1, пр.1 и 2, вр. чл.26, ал.1, вр. чл.20, ал.2 от НК и чл.54 от НК са ѝ били наложени наказание лишаване от свобода за срок от три години, което на основание чл.58а, ал.1 от НК е редуцирано с една трета на две години, както и наказание глоба в размер на две хиляди лева.

На основание чл.66 от НК изпълнението на наказанието лишаване от свобода е отложено за срок от четири години

На основание чл.37, ал.1, т. 6 и т.7 от НК, съдът е наложил на подсъдимата - наказание лишаване от право да заема длъжност в сферата на държавната и общинска администрация за срок от три години и лишаване от право да упражнява дейност, свързана с материална отговорност за срок от три години.

На основание чл.304 от НПК подсъдимата е била оправдана по обвинението да е получила дар за разликата от между 24 800лв. и 23 300лв.

В тежест на подсъдимите са възложени деловодните разноски.

С решение № 75/12.04.2016г., постановено по внохд №23/2016г., Варненски апелативен съд е потвърдил първоинстанционната присъда

С решение № 186/27.10.2016г., постановено по н.д. №551/16г., ВКС, III н.о е отменил въззивното решение и е върнал делото на АС-Варна за ново разглеждане.

С въззивно решение № 35 от 09.03.2017г., на Апелативен съд – Варна, постановено по внохд № 436/16г. първоинстанционната присъда е била потвърдена.

С решение № 183 от 28.11.2017г., постановено по н.д. №535/17г., ВКС, I н.о. е отменил въззивното решение и е върнал делото за ново разглеждане на въззивната инстанция.

С въззивно решение № 20 от 30.01.2018г., постановено по внохд № 481/17г., Варненски апелативен съд е изменил първоинстанционна присъда, в частта досежно наложените наказания, както следва: 1. На подсъдимия Г.Г. – за престъплението по чл.302, т.2 и 4 б.”а”, вр. чл.301, ал.1, пр.1 и 2, вр. чл.26, ал.1, вр. чл.20, ал.4 от НК е увеличил размера на наложеното наказание на пет години и шест месеца лишаване от свобода, като на основание 58а, ал.1 от НК го е редуцира на три години и осем месеца; за престъплението по чл. 201, ал.1, т.1, пр.1 от НК е увеличил размера на наложеното наказание на четири години лишаване от свобода, редуцирал го е с една трета на две години и осем месеца. На основание чл.23 от НК е определил общо и най-тежко наказание от три години и осем месеца, което да изтърпи при първоначален „общ” режим. Увеличен е и размерът на наложеното наказание глоба на 10 000лева; 2. На подсъдимата Й. П. Г. е увеличил размера на наложеното й за престъпление по чл.302, т.2 и 4 б.”а”, вр. чл.301, ал.1, пр.1 и 2, вр. чл.26, ал.1, вр. чл.20, ал.2 от НК наказание лишаване от свобода на пет години, като на основание чл.58а, ал.1 от НК го е редуцирал с една трета на три години и четири месеца, което да изтърпи при първоначален „общ” режим. Увеличил е размера на наложеното наказание глоба на 10 000лева. 3. На подсъдимата Н. Д. В. – М. за извършено престъпление по чл.302, т.2 и 4 б.”а”, вр. чл.301, ал.1, пр.1 и 2, вр. чл.26, ал.1, вр. чл.20, ал.2 от НК е увеличил размера на наложеното наказание на четири години лишаване от свобода, като на основание чл.58а, ал.1 от НК го е редуцирал с една трета на две години и седем месеца лишаване от свобода.

В останалата част присъдата е била потвърдена.

Подсъдимата Н. В. – М. и защитникът й не обжалват въззивното решение.

Касационните жалби на подсъдимите Г. Г. и Й. Г. са допустими, но неоснователни.

И в двете касационни жалби се правят оплаквания по всички касационни основания на чл.348, ал.1 от НПК, като акцентът е относно явната несправедливост на наложените наказания, а твърденията за допуснати съществени процесуални нарушения и нарушения на материалния закон са във връзка с индивидуализацията на наказанията.

Гореописаната процесуална хронология на развитие на наказателното производство, водено срещу подсъдимите Г. и Г. сочи, че настоящото касационно производство е трето по ред и правомощията на този състав, произтичат от една страна от тези в качеството му на касационен съд, а от друга от изрично предвидената в НПК възможност да упражни правомощията на въззивна инстанция. Ето защо доводите в жалбата на подсъдимата Г. за допуснато съществено процесуално нарушение, изразяващо се в липсата на мотиви на въззивното решение е безпредметно да бъдат обсъждани, тъй като не могат да доведат до отмяна на въззивния акт, а следва при наличие на такива, същите да бъдат отстранени от този състав. Впрочем съдебният акт на апелативната инстанция е съответен на изискванията за съдържание, като съдът е изпълнил указанията, дадени с отменителното касационно решение.

Оплакването и в двете жалби за нарушение на забраната “*reformatio in pejus*”, е неоснователно. Същото е във връзка с искането на прокуратурата, направено с въззивния протест, а именно за увеличаване размера на наложените наказания, без изрично да се иска отмяна приложението на чл.66 от НК. Предвидената възможност въззивният съд да проверява присъдата изцяло е ограничена само от забраната за влошаване положението на подсъдимия, която е допустима единствено при съответен протест или жалба на частното обвинение. Това е относимо и досежно възможността за увеличение на наказанието - правомощие на въззивния съд, визирано в разпоредбата на чл.337, ал.2, т.1 от НПК. В настоящият случай с въззивния протест се прави искане за увеличаване наложените на подсъдимите наказания. В допълнението на протеста и по-точно в обстоятелствената му част се развиват оплаквания и срещу приложението на чл.66 от НК. Правилно е приетото от въззивната инстанция, че съобразно разпоредбата на чл.320 от НПК съдържанието на жалбата и протеста следва да включва и искането, което правят страните. Допълнението, депозирано извън срока за обжалване може само да допълни и доразвие доводите към вече посочените в жалбата или протеста основания. Не се споделят обаче изводите на въззивния съд, че безусловно в хипотезата на искане за увеличаване на наказанието, липсата на изрично искане за отмяна приложението на чл.66 от НК, сочи на несъответност на въззивния протест, макар, че по принцип прецизността изисква да бъде направено. Настоящата конкретна хипотеза не може да бъде разглеждана като обуславяща абсолютна необходимост от изрично искане, за да се приеме, че е налице съответен протест. За разлика от въззивният съд, касационната инстанция намира, че въпросът следва да бъде преценяван с оглед конкретиката на всеки отделен казус. Конкретна следва да бъде

преценката дали искането в протеста за увеличаване на наказанието не съдържа имплицитно и искане за отмяна приложението на чл.66 от НК/Решение № 153/92г. по н.д. № 63/92г., на ВКС, I н.о./. В настоящият случай направеното с въззивния протест искане е за увеличаване на първоначално определените наказания на подс. Г. от четири години и шест месеца лишаване от свобода за престъплението “подкуп”/което е водещо относно приложението на чл.23 от НК/ и на подс. Г. от четири години. При евентуалното му уважаване, без оглед на увеличениния размер/дори и при минимален такъв/, след редукция по чл.58а, ал.1 от НК размерът на наказанията лишаване от свобода, които биха се наложили на подсъдимите ще бъде по-голям от три години, което изключва възможността за приложение на чл.66 от НК. За разлика от наказанието определено на подс.Н. В., макар, че то не е предмет на касационна проверка, е пример за хипотеза, при която след възможното увеличаване, редукцията на наказанието дава възможност за преценка относно приложението на чл.66 от НК, поради което за нея протестът се е явявал несъответен. С оглед на горното по отношение на подсъдимите Г. и Г., следва да се приеме наличието на съответност на въззивния протест.

Неоснователни са оплакванията на касаторите за явна несправедливост на наказанието, като доводите в определена степен са препокриващи се и за двамата.

Индивидуализацията на наказанието е основен принцип при налагането му, по силата на който съдът е длъжен да го съобрази с индивидуалните особености на конкретния случай. Обстоятелствата, които следва да бъдат взети предвид са тези, определящи конкретната тежест на извършеното престъпление и характеризират личността на дееца. Те обуславят по-голяма или по-малка степен на обществена опасност на извършеното, както и необходимостта от повече или по-малко интензивно въздействие върху извършителя с оглед постигане целите на генералната и специална превенции.

Първоинстанционното производство е проведено по реда на Глава двадесет и седма от НПК, в рамките на съкратено съдебно следствие по чл.371, т.2 от НПК. При тази диференцирана процедура наказанията подлежат на определяне по правилата, визирани в разпоредбата на чл.373, ал.2 от НПК, която препраща към нормата на чл.58а от НК. В настоящия случай решаващите инстанции са индивидуализирали наказанието лишаване от свобода при предпоставките на чл.58а, ал.1 от НК. Крайните изводи на въззивния съд относно размера на наказанията, определени на подсъдимите Г. и Г., са правилни. Следва обаче да се направят някои уточнения и корекции относно приетите за смекчаващи и отегчаващите

отговорността обстоятелства, както и досежно останалите обстоятелства, визирани в разпоредбата на чл.54 от НК.

Данните по делото, дават основание за следните изводи относно наличните смекчаващи и отегчаващи обстоятелства:

- за подсъдимия Г.- смекчаващи такива са чистото съдебно минало, добрите характеристични данни, трудовата ангажираност, здравословното му състояние. Разпоредбата на чл.56 от НК изключва възможността обстоятелства, които са взети предвид от закона при определяне на съответното престъпление да бъдат ценени като смекчаващи или отегчаващи. В рамките на квалификацията обаче, като отегчаващо обстоятелство правилно са ценени броя на деянията, включващи се в продължаваното престъпление, като за съставомерността по чл. 26, ал.1 от НК е необходимо минимум две деяния, а той е участвал в общо осем от десетте. Също така в рамките на квалифициращия признак "големи размери", поисканият дар в размер на 34 000 лева, значително надвишава критерия от 23 800 лева/изчислен съобразно ТР № 1/98г. на ОСНК на ВКС/, поради което и това обстоятелство правилно е отчетено сред отегчаващите такива. На следващо място макар и единно престъпление, подкупът е осъществен при две от формите на изпълнителното деяние и при два квалифициращи признака, което също следва да бъде отчетено като отегчаващо обстоятелство. Сред отегчаващите обстоятелства следва да се отчете и интензитета на извършената престъпна дейност – за един изключително кратък период от време от месец и половина, подсъдимият е осъществил осем деяния;

- за подсъдимата Й. Г. са налице следните смекчаващи и отегчаващи обстоятелства: смекчаващи- чистото съдебно минало, добри характеристични данни и трудова ангажираност, недоброто ѝ здравословно състояние, обстоятелството, че двете ѝ деца имат здравословни проблеми, за което са представени доказателства, включително и в хода на съдебното следствие пред касационната инстанция; отегчаващи - подсъдимата е имала водеща роля в задружната престъпна дейност, участвала е във всичките десет деяния, и за нея са относими отчетените при подсъдимия Г. отегчаващи обстоятелства, свързани с интензитета на извършване на деянията, както и размерът на поискания дар от 35 300 лв. надхвърлящ квалификацията "големи размери", както и броя на квалифициращите признаци.

В настоящия казус данните по делото, касаещи обществената опасност на конкретните деяния, осъществени от подс. Г. и подс.Г. сочат на завишена степен в сравнение с обикновените случаи на престъпления от този вид. Завишена е и степента на обществена опасност и дейците.

Тези изводи са обусловени от характеристиките на механизма по който е реализирано престъплението по чл.302 от НК. Подсъдимият макар и помагач е участвал интензивно в осъществяването на деянията, сам е издирвал терени със запалени стърнища и е установявал техните собственици, представял се е с различни имена и като колега на двете подсъдими и в повечето случаи е финализиран изнудването/ получавал парите/. Не може да бъде пренебрегнат и фактът, че двамата подсъдими са действали задружно в съучастие и с още едно лице, която дейност се отличава с организираност и последователност, с разпределение на ролите по установяването на земеделските производители, проучването им за участие по европейски програми за подпомагане. От значение е и начинът по който лицата са били мотивирани да дадат съответните суми, както и обстоятелството, че Г. и Г. са използвали неправомерно служебен автомобил. От своя страна поведението на подсъдимата поставя в риск авторитета на съответните институции и доверието на гражданите в тях. Всичко това дава основание да се приеме наличието на завишена обществена опасност на деянията и дейците.

Също така във връзка с определянето на наказанието е необходимо да бъде посочено принципното разбиране на настоящия състав за това, че при индивидуализацията на наказанието няма място за механичен формален подход при съпоставката между броя на смекчаващите и отегчаващи обстоятелства, тъй като не става въпрос за математически величини, а за фактически констатации с различна тежест, които следва да бъдат съотнесени към конкретната степента на обществена опасност на деянието и дееца. В контекста на това разбиране и на горните смекчаващи и отегчаващи обстоятелства, настоящият състав счита, че наказание лишаване от свобода за срок от пет години и шест месеца за подс.Г. за престъплението по чл.302 от НК и четири години за това по чл.210 от НК, и пет години за подс.Г., са законосъобразни и съответни на целите по чл.36 от НК.

Не са налице основания за приложение на чл.55 от НК по отношение и на двамата подсъдими. Без значение е дали отчетените смекчаващи обстоятелства са многобройни или сред тях има и такива изключителни по характер, настоящият състав намира, че в случая не е налице втората кумулативна предпоставка на посочената разпоредба, а именно и най-лекото предвидено в закона наказание да се явява несъразмерно тежко. Това е така предвид наличието на редица отегчаващи обстоятелства/посочени по-горе/, както и на завишената степен на обществена опасност на деянията и дейците. Здравословното състояние на двамата подсъдими, както и това на двете деца на Г. има своето значение

при индивидуализацията на наказанията, поради което беше отчетено сред смекчаващите обстоятелства, но същото не може да обуслови приложението на чл.55 от НК.

Обобщено, касационната инстанция не намира, че извършеното увеличение на размера на наложните на подс.Г. и на подс. Г. наказания лишаване от свобода разкрива признаците на явна несправедливост по смисъла на чл.348, ал.5, т.1 от НПК. Редуцирането им за подс.Г. – за престъплението по чл.302 от НК на три години и осем месеца, за престъплението по чл.210 от НК на две години и осем месеца, а за подс.Г. на три години и четири месеца, е в резултат на приложението на чл.58а, ал.1 от НК, което не подлежи на преценка от страна на съдилищата, а е законово установено. Ето защо неоснователни са исканията на подсъдимите и защитниците им за намаляване размер на наказанията.

Настоящият касационен състав констатира, че във въззивното решение, включително и в диспозитивната му част е посочено, че по отношение на подс. Г. се увеличава наложеното наказание за престъплението по чл.201, ал.1, т.1, пр.1 от НК, вместо чл.210, ал.1, т.1, вр. чл.209, ал.1, вр. чл.26, ал.1 от НК. Става въпрос за допусната техническа грешка, която ВКС като инстанция по същество намира за необходимо да коригира, предвид важността на произтичащите от вярната квалификация правни последици.

С оглед на гореизложеното в останалата му част, атакуваното въззивно решение на Апелативен съд – Варна следва да бъде оставено в сила, като правилно и законосъобразно.

Водим от горното, ВКС, трето наказателно отделение

Р Е Ш И :

ИЗМЕНЯВА въззивно решение № 20 от 30.01.2018г., постановено по внохд № 481/17г. по описа на Апелативен съд – Варна, като посочената правна квалификация по отношение на подсъдимия Г. Г. за престъплението по чл.201, ал.1, т.1, пр.1 от НК следва да се чете по чл.210, ал.1, т.1, вр. чл.209, ал.1, вр. чл.26, ал.1 от НК.

ОСТАВЯ В СИЛА въззивното решение в останалата му част.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател:

Членове: